

Un quart de segle ballant per la Bamboo Avenue

Fa 25 anys que va sortir el segon disc d'Umpah-Pah | Tot i el títol de reminiscències jamaicanes, era un disc de pop-rock

Umpah-Pah | J. M. Botines

El 1992 Catalunya vivia una autèntica febrada. Feia pocs mesos del gran concert de rock català al Palau Sant Jordi i cada setmana hi havia una gran quantitat de concerts i es publicaven nous discos.

Avui fa 25 anys va aparèixer el segon treball d'**Umpah-Pah**, *Bamboo Avenue* (Salseta Discos). La banda liderada per **Adrià Puntí** havia debutat l'any anterior amb *Raons de pes* (Salseta Discos), un disc que havia estat una petita sotragada en un moment en què s'estilaven més les bandes de rock guitarrer dels setanta. L'absolut desacomplexament amb què els gironins havien afrontat el primer disc havia creat un clima d'expectació al voltant del nou treball.

La portada, el nom i els antecedents presagiaven que *Bamboo Avenue* seria un disc amb ritmes caribenys molt marcats. A l'hora de la veritat no va ser així. Eren deu cançons d'un pop-rock molt personal passades pel sedàs de les lletres de **Puntí** que van tornar a sorprendre. Un disc que, com el primer de la banda, cal reivindicar des de la primera cançó fins a l'última.

Com a colofó, l'LP contenia un acurat i curiós diari, *The Bol-ingers News*, amb fotografies dels membres del grup quan eren petits, notícies de la banda i uns entretinguts passatemps en es

quals ens advertien que les solucions les trobaríem al següent disc.